

— de Republiek Cyprus verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie betoogt dat de Republiek Cyprus, door tot december 2009 niet het gehele gebied van het meer van Paralimni op te nemen op de lijst van voorgestelde gebieden van communautair belang, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten artikel 4, lid 1, van richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna. De Republiek Cyprus heeft niet betwist dat het meer van Paralimni moest worden opgenomen onder de voorgestelde gebieden van communautair belang. Niettemin was het meer niet vóór het verstrijken van de in het met redenen omkleed advies gestelde termijn op de nationale lijst van voorgestelde gebieden van communautair belang geplaatst. Op 24 november 2009 deelde de Republiek Cyprus de Commissie mee dat het meer van Paralimni officieel was opgenomen in het netwerk „Natura 2000”, maar de belangrijke noordkust van het meer was weggelaten bij de voorgestelde gebieden van communautair belang. Op 24 april 2009 is in het Publicatieblad van de Republiek Cyprus het gewijzigde ruimtelijkeordeningsplan voor het meer van Paralimni bekend gemaakt, waarbij de noordzijde van het meer werd omgezet in bouwterrein. De Commissie stelt dat geen enkele beperking van de omvang van de habitat gerechtvaardigd is en dat de Republiek Cyprus, door niet het gehele gebied van het meer van Paralimni op de nationale lijst van voorgestelde gebieden van communautair belang op te nemen, artikel 4, lid 1, van richtlijn 92/43/EEG heeft geschonden.

Voorts betoogt de Commissie dat bepaalde schadelijke activiteiten bij het meer van Paralimni (in het bijzonder het onwettig wegleggen van water, bouwprojecten, het houden van motorraces en de aanwezigheid van een schietbaan) de habitat van de soort doen achteruitgaan en vernielen en dat derhalve de Republiek Cyprus, door niet de voor de bescherming van de populatie van de soort *Natrix natrix cypriaca* noodzakelijke maatregelen te treffen, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens richtlijn 92/43/EEG zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof (arresten in de zaken C-117/03 and C-244/05).

Daarbij komt, volgens Commissie, dat de habitat van de inheemse soort en de populatie ervan zijn aangetast als gevolg van activiteiten zoals woningbouw in het gebied en het van elkaar scheiden van bouwpercelen aan de noordzijde van het meer van Paralimni. Door niet de maatregelen te hebben genomen die noodzakelijk zijn om een systeem van strikte bescherming in te stellen en uit te voeren voor de waterslang *Natrix natrix cypriac*, middels de toepassing van „coherente en gecoördineerde preventieve maatregelen”, is de Republiek Cyprus dus de verplichtingen niet nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 12, lid 1, sub a, b en d, van richtlijn 92/43/EEG inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna.

Beroep ingesteld op 8 juli 2010 — Europese Commissie/Helleense Republiek

(Zaak C-346/10)

(2010/C 246/52)

Procestaal: Grieks

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordiger: G. Zavvos)

Verwerende partij: Helleense Republiek

Conclusies

— vaststellen dat Griekenland artikel 49 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (ex art. 43 VEG) schendt, doordat het in het bijzonder in artikel 4 van wet nr. 383/1976, de artikelen 6 en 7 van wet nr. 3054/2002 en de ministeriële decreten tot uitvoering van deze wetten alsook door toepassing van vaste tarieven (tussen bepaalde grenzen) voor met bedrijfsvoertuigen verrichte vervoerdiensten, beperkingen stelt aan de afgifte van kentekenbewijzen voor bedrijfsvoertuigen en particuliere tankwagens;

— de Helleense Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de vrijheid van ondernemingen voor goederenvervoer over de weg om zich in Griekenland te vestigen wordt beperkt, wanneer de afgifte van nieuwe kentekenbewijzen voor bedrijfsvoertuigen afhankelijk wordt gesteld van de „vervoersbehoefte van het land”, en dat artikel 4, lid 3, sub a, van wet nr. 383/1976 inbreuk maakt op artikel 49 VWEU (ex art. 43 VEG), aangezien dergelijke beperkingen niet uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid zijn gerechtvaardigd.

De Commissie stelt voorts dat de verplichting om bepaalde tarieven tussen een onder- en een bovengrens toe te passen, enerzijds buitenlandse ondernemingen ervan weerhoudt, toe te treden tot de markt voor goederenvervoer over de weg en/of tot de Griekse markt voor de handel in petroleumderivaten, en anderzijds reeds op Grieks grondgebied aanwezige ondernemingen belet, hun activiteiten te ontplooiën, doordat hun de mogelijkheid wordt ontnomen om de gevestigde ondernemingen doeltreffender te beconcurreren, wat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie in strijd is met de vrijheid van vestiging. Het aldus vaststellen van vervoerstarieven en -voorwaarden is

niet verenigbaar met artikel 96, lid 2, VWEU (aangezien de Commissie niet de vereiste machtiging heeft gegeven) en dient ook niet de bescherming van kwetsbare economische sectoren en afgelegen gebieden, terwijl de vaststelling door de Griekse Staat van minimumtarieven uitsluitend voor het vervoer van vloeibare brandstoffen met bedrijfsvoertuigen indruist tegen de voorschriften inzake de vrije mededinging en bijgevolg onmiddellijk moet worden afgeschaft.

Verder verleent wet nr. 3054/2002 de Griekse regering het recht om te controleren hoeveel tankwagens er voor particulier gebruik in omloop zijn en dus is voornoemde bepaling in strijd met de vrijheid van vestiging (art. 49 VWEU), aangezien zij tot het geheel van bepalingen binnen het Griekse recht behoort, die uiteindelijk niet alleen ertoe strekken, het beroep van vervoerder van petroleumderivaten verder af te schermen, maar ook de marktmacht van alle op die markt actieve ondernemingen te behouden. De vaststelling langs administratieve weg van het aantal tankwagens van ondernemingen die petroleumderivaten verhandelen, is niet noodzakelijk voor de aanpassing van die ondernemingen aan de marktomstandigheden en evenmin gerechtvaardigd uit hoofde van de openbare (weg)veiligheid en de volksgezondheid.

De Helleense Republiek heeft geen voldoende toelichtingen en bewijzen verstrekt om de invoering van de hiervóór uiteengezette beperkingen te kunnen staven, en bijgevolg schenden artikel 4 van wet nr. 383/1976, de artikelen 6 en 7 van wet nr. 3054/2002, samen met de desbetreffende ministeriële uitvoeringsdecreten en de oplegging van vaste tarieven (tussen bepaalde grenzen) voor met bedrijfsvoertuigen verrichte vervoerdiensten, artikel 49 (ex art. 43 VEG) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Amsterdam (Nederland) op 8 juli 2010 — A. Salemink tegen Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

(Zaak C-347/10)

(2010/C 246/53)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Amsterdam

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: A. Salemink

Verweerder: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

Prejudiciële vraag

Staan de van het Europese gemeenschapsrecht deel uitmakende regels, die ertoe strekken het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen, inzonderheid de regels die zijn neergelegd in de Titels I en II van verordening nr. 1408/71⁽¹⁾, alsmede de artikelen 39 en 299 van het EG-Verdrag (thans respectievelijk artikel 45 VWEU en 52 VEU juncto 355 VWEU), eraan in de weg dat de werknemer die werkzaam is buiten het Nederlandse grondgebied op een vaste installatie op het Nederlandse deel van het continentaal plat, voor een in Nederland gevestigde werkgever, niet verzekerd is ingevolge de nationale wettelijke werknemersverzekeringen, uitsluitend omdat hij niet woonachtig is in Nederland, maar in een andere lidstaat (in casu: Spanje), ook indien hij in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit en ook indien hem de mogelijkheid van een vrijwillige verzekering is geboden tegen in essentie dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor de verplichte verzekering?

⁽¹⁾ Verordening van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149, blz. 2).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republiek Letland) op 9 juli 2010 — SIA Norma-A en SIA Dekom/Ludzas novada dome

(Zaak C-348/10)

(2010/C 246/54)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: SIA Norma-A en SIA Dekom

Verwerende partij: Ludzas novada dome